

As a Little Child

By President Jeffrey R. Holland

Acting President of the Quorum of the Twelve Apostles

Som ett litet barn

President Jeffrey R. Holland

tillförordnad president för de tolv apostlarnas kvorum

April 2025 general conference

I testify that babies and children and youth are images of the kingdom of God flourishing on earth in all of its strength and beauty.

Jesus began the last year of His mortal life by intensifying the training of His Apostles. If His message and His Church were to survive Him, more had to be pressed into the hearts of 12 very ordinary men who had known Him for scarcely 24 months.

One day Jesus witnessed an argument among the Twelve and later asked, "What was it that ye disputed among yourselves?" Apparently embarrassed, they "held their peace," the record says. But this greatest of all teachers perceived the thoughts of their hearts and sensed the first blush of personal pride. So He "called a little child unto him, ...

"And said, Verily I say unto you, Except ye be converted, and become as little children, ye shall not enter into the kingdom of heaven.

"Whosoever therefore shall humble himself as this little child, the same is greatest in the kingdom of heaven."

It should be noted that even before Christ's birth, King Benjamin's farewell sermon included this profound comment on a child's humility. It says, "The natural man is an enemy to God, ... and will be, forever and ever, unless he ... becometh a saint through the atonement of Christ the Lord, and becometh as a child, submissive, ... humble, ... full of love, ... even as a child [responds] to his father."

Now, there are obviously some infantile inclinations we don't encourage. Twenty-five years ago, my then-three-year-old grandson bit his five-year-old sister on the arm. My son-in-law, caring

Jag vittnar om att spädbarn och barn och ungdomar är uttryck för Guds rike på jorden, blomstrande i all dess styrka och skönhet.

Jesus inledde det sista året av sitt jordeliv genom att trappa upp undervisningen av apostlarna. Om hans budskap och hans kyrka skulle överleva honom, behövde mer ingjutas i hjärtat hos tolv helt vanliga män som hade känt honom i knappt 24 månader.

En dag bevittnade Jesus ett gräl bland de tolv och frågade senare: "Vad var det ni talade om?" Tydligt generade teg de, står det i uppteckningen. Men denne störste av alla lärare visste vad de tänkte i sina hjärtan och anade den första rodnaden av personlig stolthet. Så han kallade till sig ett barn

och sa: "Jag säger er sanningen: Om ni inte omvänder er och blir som barnen kommer ni inte in i himmelriket.

Den som ödmjukar sig som det här barnet, han är den störste i himmelriket."

Det bör noteras att kung Benjamins avskedspredikan redan före Kristi födelse innehöll denna djupsinniga kommentar om ett barns ödmjukhet. Där står: "Den naturliga människan är en fiende till Gud ... och kommer att så vara i evigheters evighet, om hon inte ... blir en helig genom Herren Kristi försoning och blir som ett barn: undergiven ... ödmjuk ... kärleksfull ... alldeles som ett barn [är mot] sin far."

Nu finns det uppenbarligen vissa barnsliga benägenheter som vi inte uppmuntrar. För tjugofem år sedan bet mitt då treåriga barnbarn sin femåriga syster i armen. Min svärson, som

for the children that night, frantically taught his daughter all the lessons on forgiveness he could think of, concluding that her little brother probably didn't even know what a bite on the arm felt like. That ill-conceived fatherly comment worked for about a minute, maybe a minute and a half, until there was a window-rattling cry from the children's bedroom, where my granddaughter calmly called out, "He does now."

So what is it that we are to see in the virtues of life's junior varsity? What was it that brought Christ Himself to tears in the most tender scene in the entire Book of Mormon? What was Jesus teaching when He called down heavenly fire and protective angels to surround those children, commanding the adults to "behold [their] little ones"?

We don't know what prompted all of that, but I have to think it had something to do with their purity and innocence, their inborn humility, and what it could bring to our lives if we retain it.

Why are our days of despair labeled by one as "vanity of vanities"? How is it that "vain imaginations and the pride of the children of men" are the words that characterize the great and spacious building, so spiritually dead in Lehi's vision? And the Zoramites, that group who prayed so self-servingly? Of them Alma said, "O God, they [pray] unto thee with their mouths, while they are puffed up ... with the vain things of the world."

By contrast, is there anything sweeter, more pure, or more humble than a child at prayer? It is as if heaven is in the room. God and Christ are so real, but for others later on, the experience can become more superficial.

As Elder Richard L. Evans quoted some 60 years ago: "Many of us profess to be Christians, yet we ... do not take Him seriously. ... We respect Him, but we don't follow Him. ... We quote His sayings, but we don't live by them." "We admire Him, but we don't worship Him."

How different life could be if the world esteemed Jesus above the level of a profane swearing streak from time to time.

But children really do love Him, and that love can carry over into their other relationships in the playground of life. As a rule, even in their youngest years, children love so easily, they forgive so readily, they laugh so delightfully that

hade hand om barnen den kvällen, undervisade frenetiskt sin dotter allt han kunde komma på om förlåtelse, och avslutade med att hennes lillebror förmodligen inte ens visste hur ett bett på armen kändes. Den där ogenomtänkta faderliga kommentaren fungerade i ungefär en och en halv minut, tills ett skrik som fick fönstren att skallra hördes från barnens sovrum där min dotterdotter lugnt utropade: "Det gör han nu."

Vad är det då vi ska se i dygderna hos livets nybörjare? Vad var det som rörde Kristus själv till tårar i den mest rörande scenen i hela Mormons bok? Vad undervisade Jesus om när han kallade ner himmelsk eld och skyddande änglar för att omge barnen, och befälde de vuxna att "se sina små"?

Vi vet inte vad som föranledde allt det där, men jag tror att det hade något att göra med deras renhet och oskuldsfullhet, deras medfödda ödmjukhet och vad det kunde tillföra oss om vi bibehåller det.

Varför kallar en profet allt i våra dagar av förtvivlan "förgängligt, förgängligt"? Hur kommer det sig att "fåfängliga inbillningar och människo-barnens högmod" är orden som kännetecknar den stora och rymliga byggnaden som var så andligt död i Lehis syn? Och zoramiterna, den grupp som bad så egennyttigt? Om dem sa Alma: "O Gud, de [ber] till dig med sin mun medan de ... är uppblåsta av världens fåfängligheter."

Finns det däremot något som är ljuvligare, renare eller ödmjukare än när ett barn ber? Det är som om himlen är i rummet. Gud och Kristus är så verkliga, men för andra kan upplevelsen senare bli ytligare.

Som äldste Richard L. Evans citerade för omkring sextio år sedan: "Många av oss bekänner oss vara kristna, ändå ... tar vi honom inte på allvar ... Vi respekterar honom, men vi följer honom inte ... Vi citerar hans ord, men vi lever inte efter dem." "Vi beundrar honom, men vi tillber honom inte."

Så annorlunda livet skulle te sig om världen värderade Jesus högre än en vanvördig svordomsharang tid efter annan.

Men barn älskar honom på riktigt, och den kärleken kan överföras till deras andra relationer på livets lekplats. Som regel, redan när de är riktigt små älskar barn så lätt, förlåter så villigt och skrattar med sådan glädje att till och med det

even the coldest, hardest heart can melt.

Well, the list goes on and on. Purity? Trust? Courage? Character?

Come with me to view the humility before God demonstrated by one young, very dear friend of mine.

On January 5, 2025—91 days ago—Easton Darrin Jolley had the Aaronic Priesthood conferred upon him and was ordained a deacon in The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.

Easton had longed to pass the sacrament of the Lord's Supper for as long as he could remember. But this sacred opportunity was accompanied by the stomach-wrenching fear that he would fail, that he would fall, that he would be teased or embarrass himself and his family.

You see, Easton has a rare and very destructive illness, Ullrich congenital muscular dystrophy. It has progressively filled his young life with formidable challenges while shattering his hopes and dreams for the future. He will soon be in a wheelchair permanently. His family does not talk about what awaits him after that.

The Sunday after his ordination, Easton would pass the sacrament for the first time. And his privately held motivation was that he could present himself and these sacred emblems to his father, who was the bishop of the ward. In anticipating that task, he had begged and pled and wept and begged, extracting a guarantee that no one, no one, would try to help him. For many reasons, private to himself, he needed to do this alone and unaided.

After the priest had broken the bread and blessed it—an emblem representing the broken body of Christ—Easton, with his broken body, limped up to receive his tray. However, there were three sizable steps from the meetinghouse floor to the elevated stand. So, after receiving his tray, he stretched up as high as he could and placed his tray on the surface above the handrail. Then, sitting down on one of the higher steps, with both hands he pulled his right leg up onto the first step. Then he pulled his left leg onto the same step, and so on up until, arduously, he was at the summit of his personal three-step Mount Everest.

He then maneuvered himself to a structural post by which he could climb to a standing position. He made his way back to the tray. A few more steps and he stood in front of the bishop,

kallaste och hårdaste hjärtat kan smälta.

Ja, listan kan göras lång. Renhet? Tillit? Mod? Karaktär?

Låt oss tillsammans se den ödmjukhet inför Gud som en ung, mycket kär vän till mig visar.

Den 5 januari 2025 – för 91 dagar sedan – förlänades Easton Darrin Jolley aronska prästdömet och ordinerades till diakon i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.

Easton hade längtat efter att få dela ut Herrens nattvard så länge han kunde minnas. Men detta heliga tillfälle åtföljdes av en rädsla som vred om magen för att han skulle misslyckas, att han skulle falla, att han skulle bli retad eller generas sig själv och sin familj.

Easton har nämligen en sällsynt och mycket destruktiv sjukdom, Ullrichs kongenitala muskeldystrofi. Den har gradvis fyllt hans unga liv med enorma utmaningar och samtidigt krossat hans förhoppningar och drömmar om framtiden. Han kommer snart att permanent sitta i rullstol. Hans familj pratar inte om vad som väntar honom efter det.

Söndagen efter sin ordination delade Easton ut sakramentet för första gången. Och det som i hemlighet motiverade honom var att han skulle kunna presentera sig själv och dessa heliga emblem för sin far som var biskop i församlingen. I väntan på den uppgiften hade han tiggat och väd-jat och gråtit och tiggat, och utkrävt en garanti för att ingen, ingen, skulle försöka hjälpa honom. Av många anledningar, som är hans egna, behövde han göra det här ensam och utan hjälp.

När prästen hade brutit brödet och välsignat det – en symbol för Kristi brutna kropp – haltade Easton fram med sin brutna kropp för att ta emot brickan. Men det fanns tre rejäla trappsteg från möteshusets golv upp till förhöjningen. Så när han hade tagit emot brickan sträckte han sig så högt han kunde och placerade brickan på ytan ovanför ledstången. Sedan satte han sig på ett av de högre trappstegen och drog med båda händerna upp höger ben på det första trappsteget. Sedan drog han upp sitt vänstra ben på samma trappsteg, och så vidare tills han mödosamt var på toppen av sitt personliga trestegs-Mount Everest.

Han manövrerade sig sedan över till en bärande stolpe där han kunde dra sig upp till stående position. Han gick tillbaka till brickan. Några steg till och han stod framför biskopen,

his father, who, with tears drenching his eyes and flooding down his face, had to restrain himself from embracing this perfectly courageous and faithful son. And Easton, with relief and a broad smile consuming his face, might well have said, "I have glorified [my father and] have finished the work [he gave] me to do."

Faith, loyalty, purity, trust, honor, and, in the end, love for that father he so wished to please. These and a dozen other qualities make us also say, "Whosoever ... shall humble himself as this little child, the same is greatest in the kingdom of heaven."

Sisters and brothers and friends, at the top of the list of the most beautiful images I know are babies and children and youth as conscientious and priceless as those we have referred to today. I testify that they are images of the kingdom of God flourishing on earth in all of its strength and beauty.

In that same spirit of testimony, I bear witness that in his youth, Joseph Smith saw what he said he saw and conversed with those with whom he said he spoke. I testify that a humble and pure Russell M. Nelson is God's ordained and gifted prophet and seer. Coming from a lifetime of reading, I bear witness that the Book of Mormon is the most rewarding book I have ever read and the keystone of my little dwelling in a kingdom of many mansions. I bear witness that priesthood and prayer are restoring my life—Christ's priesthood and your prayers. I know all this to be true and bear witness of it in the name of the most loyal and humble of all God's sons—Alpha and Omega, the Great I Am, the crucified, the faithful witness—even the Lord Jesus Christ, amen.

sin far, som med tårfyllda ögon och tårar för-sande nerför kinderna måste avhålla sig från att omfamna denne fullkomligt modige och trofaste son. Och Easton, med ett leende av lättnad som lyste upp hela ansiktet, kunde mycket väl ha sagt: "Jag har förhärligat [min far och] ... har fullbordat det verk som [han] gav mig att utföra."

Tro, lojalitet, renhet, tillit, heder och, i slutändan, kärlek till den far som han så gärna ville behaga. Dessa och ett dussin andra egenskaper får också oss att säga: "Den som ödmjukar sig som det här barnet, han är den störste i himmelriket."

Systrar och bröder och vänner, högst upp på listan över de vackraste bilderna jag vet står spädbarn och barn och ungdomar som är lika samvetsgranna och ovärderliga som de vi har talat om i dag. Jag vittnar om att de är uttryck för Guds rike på jorden, blomstrande i all dess styrka och skönhet.

I samma vittnesbördets anda vittnar jag om att Joseph Smith i sin ungdom såg det han sa att han såg och samtalade med dem som han sa att han talade med. Jag vittnar om att en ödmjuk och ren Russell M. Nelson är Guds ordinerade och begåvade profet och siare. Efter en livstid av läsning vittnar jag om att Mormons bok är den mest givande bok jag någonsin läst och slutstenen i min lilla boning i ett rike med många rum. Jag vittnar om att prästadömet och bönen ger mig nytt liv – Kristi prästadöme och era böner. Jag vet att allt detta är sant och vittnar om det i den lojalaste och ödmjukaste av alla Guds söners namn – Alfa och Omega, den store Jag Är, den korsfäste, det trovärdiga vittnet – ja, Herren Jesu Kristi namn, amen.